

Rostislav Iščenko: Ruská bezpečnostní zóna a americké rakety

- CZ24 News | 23. února 2024

RUSKO / SVĚT: Jakmile Putin v dalším projevu připomněl, že jednou ze záruk, které Rusko potřebuje, je demilitarizovaná bezpečnostní zóna, z jejíhož prostoru nebude možné ostřelovat ruské území raketovými a dělostřeleckými systémy, jež mají ve výzbroji státy sousedící s RF, Američané okamžitě zareagovali.

Oznámili, že vážně zvažují možnost dodat Ukrajině verzi raket ATACMS s doletem 500-550 kilometrů.

Němci se také postarali o rozruch. Scholz, který předtím rozhodně odmítl možnost dodávek raket Taurus (podobného doletu) na Ukrajinu, najednou otočil o 180 stupňů. Německé vedení, které dříve tvrdilo, že tyto dodávky nejsou možné, protože by mohly vyvolat přímý střet mezi Německem a Ruskem, se najednou rozhodlo, že žádné nebezpečí nehrozí a že dodávky raket mohou Ukrajinu dokonce zachránit.

Pokud už tak moc chtěli zachraňovat Ukrajinu, měli to udělat o půl roku dříve. Tehdy, když Zelenskij teprve začínal poňukávat, že mu dochází technika, munice i muži a že by Západ měl urychleně zvýšit dodávky spotřebního materiálu, aby on, Zelenskij, mohl vyzbrojit lidi, které na Ukrajině pochyťá. Zároveň chtěl, aby mu vydali z Evropy 2-3 miliony těch, kteří se vyhýbají mobilizaci. Mimochodem, Ukrajina žádá o rakety dlouhého doletu (a o letadla pro zvýšení akčního rádiusu stávajících raket a ničivých bomb) už rok a půl.

Kdyby Kyjev dostal muže a alespoň nějaké zbraně a munici už před půl rokem, mohl by i nadále pokračovat ve své strategii udržování frontové linie na úkor neomezeného objemu kanónenfutru. Ale již v prosinci se ukázalo, že jakákoli západní pomoc, i kdyby byla poskytnuta, přijde pozdě. Ukrajinské rezervy budou vyčerpány dříve, než bude mít Kyjev možnost je jakkoli doplnit, takže nejlépe vycvičené jednotky budou zbytečně umírat (nebo ztrácet bojeschopnost) při udržování fronty odsouzené k zániku. Zbývající munice bude vyčerpána ke stejnému účelu a těch několik málo přeživších vozidel, jež zbudou z motozásob, se bude prohánět podél fronty po podzimně-zimně-jarní panenské půdě v marné snaze ucpat trvale vznikající díry.

I kdyby se pak Ukrajině podařilo naverbovat nové vojáky a získat dostatek zbraní ze Západu, morálka armády a společnosti bude již podlomena, kádr důstojníků a poddůstojníků bude odrovnán, spolu se zkušenými vojáky – a nezkušené jednotky vrhané do boje budou umírat ještě nesmyslněji než jejich předchůdci. Tím spíše, že Kyjev není schopen rekrutovat nové muže v dostatečném počtu, a Západ zase není schopen poskytnout Kyjevu potřebné množství zbraní a munice.

Porážka Ukrajiny je již zřejmá i neodborníkům. Je natolik zřejmá, že Západ pouze diskutuje o jejím načasování, neboť se smířil s její nevyhnutelností.

A právě za těchto podmínek se myšlenka předat Kyjevu rakety dlouhého doletu, které v těch nejlepších dobách, kdy ukrajinská armáda ještě věřila ve své vítězství a předání takových zbraní by mohlo – alespoň teoreticky – ovlivnit průběh bojů (nikoli však jejich výsledek – porážka Kyjeva byla nevyhnutelná, ale agonie se mohla velmi prodloužit), stala pro Západ neuskutečnitelnou. Navíc plánované předání se má uskutečnit za několik měsíců – a to je o několik měsíců dříve, než je Západ připraven předat Kyjevu už před rokem slíbené letouny F-16, na nichž se ukrajinští piloti již několik

měsíců cvičí v počtu postačujícím tak sotva k vytvoření jedné či dvou letek.

Pokud jde o letadla, která by teoreticky mohla být využita nejen k úderům proti ruským týlovým oblastem, ale také ke krytí frontových formací před ničivými údery ruského letectva, tak v tomto případě Západ posunul termín předání na konec roku, kdy by i podle jeho vlastních propočtů měla být Ukrajina zcela vyřízena. A rakety, které situaci na frontě nijak nezmění, protože je Ukrajina používá k terorizování civilistů, jsou připraveny k předání v dubnu a květnu, kdy bude ukrajinská armáda pravděpodobně ještě schopna klást určitý odpor, i když už nyní se její pozice posunuly o značný kus na západ od těch míst, kde byly předtím.

Nesmyslnost předání raket z vojenského hlediska dokazuje, že Západ chce povzbudit Kyjev k teroristickým úderům proti cílům v relativní hloubce ruského území. Deklarovaný dolet raket umožňuje dosáhnout na Smolensk i na Moskvu ze současných ukrajinských pozic u Černigova.

Co si Západ slibuje od přípravy tak zjevné provokace?

Za prvé, armáda NATO může využít této příležitosti k otestování systému protiraketové obrany Moskvy. Ten chrání hlavní město před jaderným úderem, ale nikdo ještě neměl příležitost jeho fungování skutečně vyzkoušet. Přitom při plánování jaderného útoku na Rusko musí plánovací štáby poměrně přesně vědět, kolik raket stačí k zaručení průlomu systému protiraketové obrany. V opačném případě musí použít jaderné nálože s rezervou. Přitom počet jaderných hlavic není nekonečný a území Ruska je příliš velké na to, aby bylo pokryto plnou salvou dostupných hlavic. Aby se maximalizovaly způsobené škody, je nutné rozdělit je mezi cíle úsporně.

Rusko bylo pro Spojené státy a NATO vždy pravděpodobným protivníkem číslo 1. Jaderný útok na Rusko byl plánován již mnohokrát. Plány se měnily podle toho, jak se měnily vojenské technologie, ale plánování nikdy neustalo. Je zřejmé, že nyní, v době největšího nárůstu mezinárodního napětí od druhé světové války, kdy Západ již otevřeně hovoří o blížící se válce proti Rusku, probíhá opět jaderné plánování a příslušné informace pro velitelství NATO by byly nesmírně důležité.

Za druhé, Spojené státy nepřestanou válčit s Ruskem kvůli porážce nějaké Ukrajiny. Jednou z důležitých front této války je fronta psychologická, která zahrnuje nátlak na ruské obyvatelstvo, snahu vyvolat v něm stav strachu, nepohodlí a touhu za každou cenu zastavit vojenské operace, aby se tohoto nepohodlí zbavilo.

Ne že by Západ v blízké budoucnosti očekával nějaký významný úspěch právě na psychologické frontě, ale, jak víte, stálá kapka i kámen vyhloubí, a proto se informační a psychologické operace nikdy nezastaví. O to intenzivnější budou v době, kdy Západ prohrává bitvu o Ukrajinu a nemá Rusku co nabídnout – ani na souši, ani na moři, ani ve vzduchu, natož ve vesmíru. Kompenzaci tak musí hledat v informačním a psychologickém prostoru. Jakákoli vojenská, diplomatická nebo ekonomická operace Západu tak bude mít v nadcházejících měsících kromě určité formální roviny také určitou náplň informační a psychologickou – a je možné, že právě ta bude hlavní.

Za třetí, Západ počítá s tím, že Rusko bude reagovat na cíle na Ukrajině. Cíle pro takový úder se nacházejí obvykle ve velkých městech nebo v jejich blízkosti. Kyjevský režim se snaží v posledních deseti letech ukrýt jakýkoli potenciální cíl pro raketový úder nejen ve velkém městě, ale především v blízkosti obytných čtvrtí nebo přímo v nich.

Západ tedy tradičně očekává, že v případě masivního odvetného raketového úderu ze strany Ruska získá obraz o ztrátách a ničení, který může využít k mobilizaci svých spojenců a obyvatelstva, jež začíná pochybovat o účelnosti války s Ruskem. Potřebuje mu dát příklad “ruského barbarství”, aby se bálo a neprojevovalo rozhořčení nad poklesem životní úrovně.

Za čtvrté, vzhledem k tomu, že Putin opakovaně zdůraznil, že Rusko je připraveno ke konstruktivním jednáním bez dalších územních zisků, ale s demilitarizovanou bezpečnostní zónou podél svých hranic, se USA obávají, že v určité fázi se jejich kyjevští a evropští spojenci, čelící nevyhnutelné rozsáhlé vojenské katastrofě, mohou zlomit a pokusit se jednat s Ruskem podle jeho podmínek – bez USA. Aby k tomu nedošlo, nejde ani tak o to dotlačit kyjevský režim k otevřeným teroristickým akcím, po nichž by bylo pro Moskvu zcela nevhodné s ním vyjednávat (už tak je dost nasáklý krví), jako spíše o to, aby ruské požadavky byly pro Ukrajinu i Východoevropany nepřijatelné.

Hranice bezpečnostní zóny, schopné ochránit současné území Ruska (i s novými regiony) před raketovými údery s doletem 500-550 kilometrů, by měla probíhat podél západní hranice Žitomirské a Vinnické oblasti. Vezmeme-li v úvahu i území Běloruska (je součástí svazového státu a má na svém území ruské jaderné zbraně), bude bezpečnostní zóna pokrývat celou Ukrajinu.

To znamená, že i když Rusko nezahrne další regiony, prakticky celé území Ukrajiny by mělo být pod ruskou vojenskou a politickou kontrolou. Pro Polsko to znamená ztrátu ochranného nárazníku, který považuje za nezbytný mezi sebou a Ruskem, a vznik koridoru pro volný průchod ruských vojsk na polské území. Bez amerických záruk a podpory je nepravděpodobné, že by Evropané udělali Rusku tak významné ústupky. Na to se ho příliš bojí.

To znamená, že bez Spojených států se jednání neobejdou: separátní mír mezi Evropou a Ruskem nepřipadá v úvahu. A právě to si Washington přál.

AUTOR: Rostislav Iščenko

Překlad: PhDr. Jana Görčošová/Nová Republika

[ZDROJ](#)